

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1965 ΚΑΙ 1966
ΕΞ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΕΤΗΡΙΔΑ, ΔΩΡΕΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣ

(Revue reçues pendant les années 1965 et 1966 par donations,
achat et en échange de l'Annuaire du Centre de Recherches du
Folklore Hellénique (ex Archives de Folklore)

Α' ΕΛΛΗΝΙΚΑ
(en langue grecque)

Ἀθηνᾶ. Σύγγραμμα περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. 68 (1965).

Ἀρχεῖον Εὐβοϊκῶν Μελετῶν, τόμ. ΙΒ' (1965), ΙΓ' (1966).

Ἀρχεῖον Πόντου. Σύγγραμμα περιοδικὸν. Ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ποντιακῶν Μελετῶν, ἐν Ἀθήναις, τόμ. 27 (1966).

Ἐπετηρὶς Ἐταιρείας Κυκλαδικῶν Μελετῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. Δ' (1964).

Ἐπετηρὶς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχεῖου. Ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ, Ἀθῆναι 1961, τόμ. 8-9 (1958-1959).

Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΙΣΤ' (1965-66).

Ἡὼς. Μηνιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις, ἐκδιδομένη ἐν Ἀθήναις, ἔτ. 8 (1965).

Ἰκαριακά. Μηνιαία ἔκδοσις τῆς Πανικαριακῆς Ἀδελφότητος Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι, τεύχη 35 (1965), 36 (1965-66), 37 (1966).

Κρητικὴ Ἔστια. Μηνιαῖο ἱστορικὸν, λαογραφικὸν καὶ λογοτεχνικὸν περιοδικόν. Χανιά, χρόν. ΙΕ' - ΙΖ' (1963-65).

Κυπριακαὶ Σπουδαί. Δελτίον τῆς Ἐταιρείας Κυπριακῶν Σπουδῶν. Ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου, τόμ. Α' (1966).

Λακωνικά. Διμηνιαία Ἐπιθεώρησις, ὄργανον τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀττικῇ Λακεδαιμονίων, ἔτ. Α - Δ' (1964-1967).

Λαογραφία. Δελτίον τῆς Ἑλληνικῆς Λαογραφικῆς Ἐταιρείας. Ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΚΒ' (1965).

Μαθητικὴ Ἔστια. Περιοδικὸν τῶν μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Λευκωσία Κύπρου, φ. 40-42 (1966).

Μικρασιατικὰ Χρονικά. Τόμοι 10 (1963), 12 (1965).

B' ΞΕΝΑ

(en langues étrangères)

Arts et Traditions Populaires, Année XIII (1965) Paris.

ALBERT COLOMBET, Le folklore de la vigne et du vin en Cote-d'Or (Ἡ λαογραφία τῆς ἀμπέλου καὶ τοῦ οἴνου εἰς τὴν Cote-d'Or), σ. 181-214.

Περιγράφονται ποικίλα περὶ οἴνου ἔθιμα, συνδεδεμένα μὲ τὴν βάπτισιν, τὸν γάμον, τὴν τελευταίαν καὶ τὴν λαϊκὴν λατρείαν. Ἐπίσης ἀναφέρονται ἔθιμα τοῦ τρυγητοῦ καὶ ἄσμάτια, παροιμιώδεις ἐκφράσεις καὶ παραδόσεις ἐκ Cote-d'Or.

FRANÇOISE LAPADOU-HARGUES et GEORGES HENRY RIVIÈRE, Imagerie, cartes à jouer, toiles imprimées: problèmes d'évolution et d'interdépendance des styles (Ἐργαστηριακὴ παραγωγή εἰκόνων, παιγνιόχαρτα καὶ ἐκτυπώσεις ἐπὶ ὑφασμάτων: προβλήματα ἐξελιξέως καὶ ἀλληλεξαρτήσεως τῶν μορφῶν), σ. 217-228.

Ἐξετάζονται τὰ εἶδη παραγωγῆς εἰκόνων ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ μεσαίωνος μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἰδιαιτέρως σημειοῦται ἡ ἀκόλουθος ἐξέλιξις: ἡ ἐμφάνισις τῶν εἰκόνων ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ προεκάλεσε κατ' ἀρχὰς μίαν σχετικὴν πτώσιν τῆς ξυλογραφίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐκτυπώσεως ξυλογραφιῶν ἐπὶ ὑφασμάτων. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18ου αἰ. παρατηρεῖται προσωρινὴ ἀνθησις τῆς ξυλογραφικῆς ἐκτυπώσεως.

GYULA ORTUTAY, Les recherches sur les contes populaires en Hongrie. Essai de méthodologie (Αἰ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἔρηναι διὰ τὰ λαϊκὰ παραμύθια. Δοκίμιον μεθοδολογίας), σ. 229-237.

Μεθοδολογικαὶ παρατηρήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἔρηναν τοῦ λαϊκοῦ παραμυθιοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ.

MYRIAM DUTTON et MARIE-LOUISE TENÈZE, Bibliographie d'Ethnologie Française 1963-1964 (Βιβλιογραφία τῆς Γαλλικῆς ἐθνολογίας 1963-1964), σ. 300-402.

Bulletin folklorique d'île-de-France, Nos 29-36, Paris 1965, 1966.

Σημειοῦμεν τὰ ἄρθρα: α) «Rabelais» τοῦ M. Françon (σελ. 868). β) «Ἡ χλωρίς τῆς Ile-de-France» τοῦ André-Louis Mercier (σελ. 869-870, 907-909, 940-942). γ) «Δημώδης θρησκευτικὴ νομισματικὴ» τοῦ R. Lecotté (σελ. 871-872). δ) «Ἐκθεσις περὶ τοῦ 24ου Συνεδρίου τοῦ Rambouillet ἐν Chartres» (σελ. 899-903). ε) «Ὁ Δημήτριος Λουκάτος ἐν Ἰωαννίνοις» τοῦ R. Lecotté (σελ. 930). ζ) «Προσωπογραφία τοῦ Patrice Coirault» τῆς Simone Wallon (σελ. 931-934). η) «Ὁ «πατὴρ ἑκατὸν» εἶναι νεκρὸς» τοῦ R. Lecotté (σελ. 935-938). ι) «Ποῖος εἶναι ὁ Bineau?» τοῦ R. Lecotté (σελ. 965-967). ια) «Ταφὴ τοῦ «πατρὸς ἑκατὸν» τοῦ R. Lecotté (σελ. 968-970). «Ἐνας σύντροφος τοῦ Ἁγίου Mathurin τοῦ Larchant: Ὁ Ἅγιος Pipe, προσάτης τῆς Beaunela-Roland» τοῦ M. Verdier (σελ. 1027-1039, 1091-1096). «Τὰ ἡμερολόγια τῆς τάξεως» τοῦ R. Lecotté (σελ. 1041-1044) καὶ «Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ εἰς τοὺς κρεσπόλας Mel-dois» τοῦ M. Perrin (σελ. 1097-1098).

Fabula. Zeitschrift für Erzählforschung, hrsg. von Kurt Ranke, Berlin, Band 7 (1964-65).

KYRIEL HORA'LEK, Ein Beitrag zur volkskundlichen Balkanologie, σ. 1-32.

Συμβολή εις τὴν λαογραφίαν τῶν βαλκανικῶν χωρῶν. Ἐξετάζεται ἐνδεικτικῶς τὸ αἰγυπτιακὸν παραμῦθι τῶν δύο ἀδελφῶν, ὅπερ εὑρέθη ἐπὶ παύρου τοῦ 1250 π.Χ. (ιδὲ σχετικῶς J. BOITRE - G. POLIVKA, Anmerkungen IV, 1930, σ. 95 κ.έξ.), ἡ σχέση τῶν ἑλληνικῶν παραλλαγῶν του πρὸς τὰς τῶν ἄλλων βαλκανικῶν χωρῶν καὶ δὴ πρὸς τὰς τουρκικὰς κ.ἄ.

GENEVIERE MASSIGNON, L'enfant qui devait être pendu à l'âge d'homme, σ. 53-67.

Τὸ παιδί τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ κρεμασθῆ εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν. Γαλλοαμερικανικὸς μῦθος μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὸν κατάλογον τῶν ΑαTh.

GERHARD KUBIK, Die Erschaffung der Welt. Mythe der Warangwa, Tanganjika, σ. 68-75.

*Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου κατὰ τοὺς μῦθους τῶν Warangwa τῆς Ταγκανίκας.

HEDA JASON, Types of jewish-Oriental Oral Tales, σ. 115-224.

8. Band (1966)

ISIDOR LEVIN, Etana, Die keilschriftlichen Belege einer Erzählung. Zur Frühgeschichte von AaTh 537 (=AaTh 222 B* + 313 B). Eine textkritische Ertörderung, σ. 1-63.

Αἱ ἀποδείξεις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς σφηνοειδοῦς γραφῆς περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἀσσυροβαβλωνιακοῦ μῦθου τῆς Etana. Κριτικὴ συζήτησις ἐπὶ τῶν κειμένων.

NAI - TUNG TING, The Holy Man and the Snake-Woman. A Study of a Lamia Story in Asian and European Literature, 145-191.

MAJA BOŠKOVIĆ - STULLI, Beitrag zur Diskussion über die Katalogisierung der Volkssagen, σ. 192-207.

FRITZ HARKORT, Volkserzählungstypen und -motive und Vorstellungsberichte, σ. 208-223.

*Ἀμφότερα τὰ ἀμέσως ἀνωτέρω ἄρθρα ἀναφέρονται εἰς τὸ θέμα τῆς συντάξεως καταλόγου τῶν δημοδῶν παραδόσεων κατὰ τοὺς τόπους αὐτῶν.

Σ. Δ. Η.

Folklore, τόμ. 76 (1965).

ELMER G. SUHR, An interpretation of the Medusa, σ. 90-103.

Περιλαμβάνονται στοιχεῖα συγκριτικῆς ἐθνολογίας, προερχόμενα τόσοσ ἀπὸ τὴν ἀρχαῖότητα ὅσον καὶ ἀπὸ νεωτέρας ἐποχᾶς.

ROBERT A. GEORGES, Richard M. Dawkins, σ. 202-212.

*Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ R. M. Dawkins γίνεται λόγος διὰ τὸ συλλεκτικόν, μεταφραστικόν καὶ ἰδίῳ τὸ σχετικόν μὲ τὴν παραμυθιολογίαν ἔργου του.

VENETIA NEWALL, Decorated eggs, σ. 266-272.

Ποικίλαι πληροφορίες διὰ τὸ λατρευτ. ἔθιμον τῆς διακοσμῆσεως τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν.

MARGARET ROBINSON, Some fabulous beasts, σ. 273-287.

Μεταξὺ τῶν μυθολογικῶν θηριῶν γίνεται λόγος καὶ δι' ἑλληνικά, εἰκονιζόμενα ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων.

Vol. 77 (1966)

E. F. COOTE LAKK, The dance of the spirit of the new corn in Cattaro, σ. 31-40.

Ἐξοκράτεια ἔθιμα σχετικά με τὴν βλάστησιν εἰς περιοχὴν τῆς Δαλματίας.

THEO BROWN, The triple gateway, σ. 123-131.

Ἐθνολογικά κυρίως στοιχεῖα καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις, σχετικά πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ σταυροδρομίου εἰς τὸν λαϊκὸν βίον.

R. W. HUSCHINSON, The little lady, σ. 222-227.

Ἐξετάζονται διάφοροι ὀνομασῖαι καὶ δοξασῖαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καλουμένην γαλῆν.

K. P.

Journal of American Folklore, τόμ. 78 (1965).

ALIXA NAFF, Belief in the evil Eye among the christian Syrian-Lebanese in America, σελ. 46-51.

Ἐξετάζονται προλήψεις καὶ δοξασῖαι χριστιανῶν, μεταναστῶν εἰς Ἀμερικὴν ἐκ τῆς Συρίας καὶ Λιβάνου, σχετικά με τὴν βασκανίαν (κακὸ μάτι). Παρουσιάζουν κοινὰς ὁμοιότητας πρὸς ἀντιστοιχοῦς ἑλληνικάς, τὸ δὲ γεγονός ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὴν κοινὴν καταγωγὴν τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

ROBERT A. BARAKAT, John the Giant Killer in Mexico, σ. 158-159.

Παραμῦθι εὐρωπαϊκὸν διὰ τὸν Γιάννην ποῦ ἐσκότωσε τὸν Γίγαντα. Ἔχει μεταφερθῆ εἰς τὸ Μεξικὸν διὰ τῆς προφορικῆς παραδόσεως.

BRUCE JACKSON, Prison folklore, σ. 317-329.

Ὁ συγγραφεὺς συνέλεξεν ὕλικὸν ἀπὸ κρατουμένους εἰς φυλακὰς ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐξετάζει τὴν ἰδιορρυθμίαν μιᾶς παραδοσιακῆς μορφῆς λαογραφικοῦ ὕλικου, σχετιζομένου με τοὺς φυλακισμένους (κοινωνία τῆς φυλακῆς, τρόπος ὁμιλίας καὶ ἀφηγήσεως, προσφωνήσεις, παρωνύμια, γλωσσικὸν ἰδίωμα φυλακῆς, ὕλικὸν λαογραφικόν).

Vol. 79 (1966)

WILLIAM A. LESSA, «Discoverer of the Sun». Mythology as a reflection of culture, σ. 3-51.

Ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς παραμυθιοῦ ἐξετάζονται οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους προκαλεῖται εἰς τοὺς μύθους συσχετίσεις μυθικῶν ἐπεισοδίων καὶ στοιχείων πολιτισμοῦ διαφόρων βαθμίδων.

ERNST S. DICK, The Bridesman in the Indo-European tradition. Ritual and myth in marriage ceremonies, σ. 338-347.

Εἰς τὸ ἄρθρον ἐξετάζεται ὁ ρόλος τοῦ παρανύμφου κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου καὶ ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ τελετὴ εἶναι ἀπομίμησις μυθολογουμένων περὶ θεῶν ἢ περὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

FRANCIS LEE UTLLEY, The song of EM-EL and UNRRA, σ. 371-372.

Πρόκειται περὶ νεοελληνικοῦ λογίου σατυρικοῦ τραγουδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὸν κατὰ τὰ ἔτη 1945-1950 ἐν Ἀθήναις καὶ διὰ τοῦ ὁποίου παρφθύνονται αἱ γραφειοκρατικαὶ δυσκολαί εἰς τὴν παρὰ τοῦ Διεθνoῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ διανομὴν δωρεὰν ἱματισμοῦ εἰς ἀπόρους.

ROBERT A. GEORGES, Addenda to Dorson's «The sailor who went inland», σ. 373-374.

Ένα άμερικανικόν παραμύθι έχει την ιδίαν υπόθεσιν μέ ὅσα ὁ Τειρεσίας συμβουλεύει τὸν Ὀδυσσεά (Νέκυια, Ὀδ. 11) καὶ ὅσα περιέχει ἡ νεοελληνική παράδοσις περὶ τοῦ Ἁγίου Ἡλία, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ὅτι ἤτο νᾶυτης καὶ διὰ ν' ἀποφύγη τὴν θάλασσαν κατέφυγεν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων.

LINDA DEGH, Approaches to folklore research among immigrant groups, σ. 551-556.

Συζητεῖται ἡ ἀξία τῆς ἐρεύνης τῶν λαογραφικῶν στοιχείων τῶν μεταναστῶν καὶ ἡ πιθανὴ ἐπίδρασις τῶν εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἐθνικῶν στοιχείων τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ.

K. P.

Journal of the International Folk Music Council, τόμ. XVII, 1965.

Ὁ τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει βιβλιοκρισίας περιοδικῶν καὶ ἄλλην ὕλην. Εἰς τὸ δεύτερον, ἐκ σελ. 358, ἐκδοθὲν ἐν Βουδαπέστη εἰς τὴν σειράν τῶν *Studia Musicologica* (tomus VII) ὑπὸ τῆς Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν, δημοσιεύονται αἱ ἀνακρινώσεις τοῦ XVIIου ἐτησίου Συνεδρίου τῆς IFMC, τὸ ὁποῖον συνήλθεν ἐν Βουδαπέστη ἀπὸ 17 ἕως 25 Αὐγούστου. Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ τόμου τούτου σημειοῦμεν τὰ ἑξῆς.

V. BELAÏEV, Folk Music and the History of Music (= Δημῶδες μουσικὴ καὶ ἡ ἱστορία τῆς μουσικῆς), σελ. 19-23.

Ὁ συγγρ. ἐξετάζει συνοπτικῶς τὰ βασικά προβλήματα τῆς ἱστορίας τῆς μουσικῆς τέχνης καὶ συμπεραίνει ὅτι αὕτη ἐξειλίχθη ἐκ τῆς πρωταρχικῆς περιόδου τῆς ἀγράφου παραδοσιακῆς μουσικῆς.

P. COLIAER, Lyrisme baroque et tradition populaire (= Λυρισμὸς baroque καὶ λαϊκὴ παράδοσις), σ. 25-40.

Συζητεῖται τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς λαϊκῆς παραδοσιακῆς μουσικῆς πρὸς τὴν ἔντεχνον καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ τούτων ἐξ ἐπιδράσεως διαφορῶν πολιτιστικῶν καὶ πνευματικῶν συντελεστῶν, ὡς καὶ τὸ ζήτημα τῆς γενέσεως τῆς ὄπερας baroque.

A. DANIELOU, Le folklore et l'histoire de la musique (= Ἡ λαογραφία καὶ ἡ ἱστορία τῆς μουσικῆς), σελ. 41-45.

Ἐκ λόγων κοινωνικῶν, πολιτικῶν καὶ τουριστικῶν παρατηρεῖται σήμερον ἔντονον διαφῆρον πρὸς τὴν δημῶδη μουσικὴν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν παρελθόντα αἰῶνα, κατὰ τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς εἶδος ὑποτυπώδους αὐτομάτου δημιουργίας. Τὰ θεωρούμενα ὡς τραυλίσματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς μουσικῆς οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ἤτο δυνατόν ν' ἀναγνωρισθῶν ὡς πολύτιμα μνημεῖα ἀρχαίας τέχνης, τῶν ὁποίων ἡ αἰσθητικὴ ἀξία εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς πολυθορύβου ὀρχήστρας τῆς μεταβαγγελικῆς μουσικῆς. Πρὸς ὀρθὴν δ' ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν διαφορῶν μορφῶν τῆς δημῶδους μουσικῆς πρέπει νὰ παραμερισθῶν ὠρισμέναι προκαταλήψεις ὡς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν, τὴν πρόοδον, τὴν γραφὴν, τὴν πολυφωνίαν κ.ἄ.

V. HADZIMANOV, Les melodies funèbres du seisme de Skopie (= Τὰ μοιρολόγια τοῦ σεισμοῦ τῶν Σκοπίων), σελ. 71-77.

Ὁ συγγρ., ἠχογραφῆσας ἐπιτοπίως εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Σκοπίων θρήνουσ καὶ μοι-

ρολόγια διά τούς χιλιούς και πλέον νεκρούς ἐκ τῶν σεισμῶν τοῦ 1963, προβαίνει εἰς σχετικὰς μουσικολογικὰς παρατηρήσεις.

Μ. ILIJIN, Influences réciproques des danses urbaines et traditionnelles en Yougoslavie (= Ἀλληλεπιδράσεις τῶν ἀστικῶν καὶ παραδοσιακῶν χορῶν εἰς Γιουγκοσλαβίαν), σελ. 85 - 89.

Ἐξετάζονται αἱ ἀλληλεπιδράσεις τῶν χορῶν τῶν ἀστικῶν κέντρων καὶ τῶν χορῶν τῆς ὑπαίθρου.

Ρ. ΡΕΤΡΟΝΙΔ, The oldest Notation of Folk Tunes in Yougoslavie (= Ἡ ἀρχαιότερα μουσική καταγραφή δημοτικῶν μελωδιῶν ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ), σελ. 109-114.

Ἐξετάζεται ἡ μουσική δύο ἀσμάτων ἐξ ἐντύπου τοῦ ἔτους 1555, καταγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Petar Hektorovič. Πρόκειται περὶ τῆς ἀρχαιότερας καταγραφῆς δημῶδους Γιουγκοσλαβικῆς μουσικῆς. Ἡ πρώτη μελωδία εἶναι ἐνός ἐπικουῦ, μονοφωνικοῦ ἁσματος, ἀνήκουσα εἰς τὸν τόνον τοῦ Fa μείζ. Ἡ δευτέρα λυρική, εἰς κείμενον ἐξ στροφῶν, καλύπτουσα μίαν ἐνάτην.

Ε. STOCKMANN, Towards a History of European Folk Music Instruments (= Περὶ τὴν ἱστορίαν τῶν παραδοσιακῶν μουσικῶν ὀργάνων), σελ. 155-164.

Ὁ συγγρ., ἐπισημαίνων εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς δημῶδους μουσικῆς τὴν ἔλλειψιν ἐιδικῶν μελετῶν διὰ τὰ μουσικὰ ὄργανα, προτείνει, ὅπως ἡ ἔρευνα δι' αὐτὰ περιλάβῃ τοὺς ἐξῆς σχετικούς τομεῖς. α) Ἐξέτασιν τῆς τεχνολογικῆς δομῆς τῶν λαϊκῶν μουσικῶν ὀργάνων, τῆς κατασκευῆς των καὶ τοῦ ὕλικου ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποίου παράγονται οἱ ἦχοι. β) Τὴν μουσικὴν δυνατότητα παραγωγῆς ἡχῶν καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν (ὄργανοπαικτῶν). γ) Τὴν κοινωνικὴν λειτουργίαν, ἧτοι τὴν χρῆσιν, τὸν σκοπὸν καὶ τὴν σημασίαν τῶν μουσικῶν ὀργάνων εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ σημειώνονται αἱ πηγαι ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶναι δυνατὴ ἡ ἀντιληψὶς τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν.

Β. SZABOLCSI, Folk Music - Art Music - History of Music (= Δημῶδης μουσική - ἔντεχνος μουσική - ἱστορία τῆς μουσικῆς), σελ. 171-179.

Ἐξετάζονται αἱ διαφοραὶ μεταξὺ δημῶδους καὶ ἐντέχνου μουσικῆς, ἧτοι οἱ σκοποί, αἱ λειτουργαὶ καὶ ὁ κοινωνικὸς ρόλος. Ἡ δημῶδης μουσική δημιουργεῖται ἀνωνύμως εἰς μίαν κοινότητα, διαδίδεται εἰς αὐτὴν διὰ τῆς προφορικῆς ὁδοῦ καὶ ἀπευθύνεται εἰς τὸν λαόν. Παραμένει ἄγραφος, οὕτω δ' ὑπόκειται εἰς μεταβολάς. Ἀντιθέτως ἡ ἔντεχνος μουσική εἶναι ἀτομικὴ σύνθεσις, διαδίδεται διὰ τῆς γραπτῆς παραδόσεως, μένει δ' οὕτω ἐπὶ πολὺν χρόνον γνωστὴ μόνον εἰς στενὸν κύκλον ἀτόμων. Ἐὰν ὁμως ὁ προσωπικὸς συνθέτης δὲν ζῇ ἔξω τῆς λαϊκῆς κοινωνίας του, δηλ. εἰς τὸ κενόν, τότε ἡ μουσική του δημιουργία διαδίδεται εἰς αὐτὴν, διαμορφώνεται ἐντὸς αὐτῆς, καὶ ἀσκεῖ ἐπιδράσεις εἰς τὴν λαϊκὴν μουσικὴν. Ὁ συγγρ. ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐξετάζει τὰς σχέσεις λαϊκῶν μουσικῶν παραλλαγῶν πρὸς σχετικὰς τῆς προσωπικῆς μουσικῆς, τῆς ἐντέχνου, τῆς κλασσικῆς καὶ τοῦ μελοδράματος.

W. WIORA, Ethnomusicology and History of Music (= Ἐθνομουσικολογία καὶ ἱστορία τῆς μουσικῆς), σελ. 187-193.

Εἰς τὸ κεφάλαιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁλοκλήρωσις ἢ ἀπομόνωσις» (σ. 188-189) ὑποστηρί-

ζεται ότι ή έθνομουσικολογία και ή ιστορία τής μουσικής εύρισκονται εις στενήν έξάρτησιν. Παρ' όλας όμως τας προσπάθειάς πρὸς συγχώνευσιν τῶν δύο τούτων τμημάτων τής μουσικολογίας ταύτα έξακολουθοῦν νά παραμένουν άνεξάρτητα άλλήλων. Ό συγγρ. έξετάζει έν συνεχείᾳ τὰ αίτια τής διαφοροποιήσεως ταύτης και τήν άνάγκην τής ιστορικῆς έθνομουσικολογίας.

S. BAUD-BOUV, Le systématisation des chansons populaires (=Ή συστηματοποίησης (άρχειακή κατάταξις) τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν), σ. 213-229.

Ό συγγρ., άναφερόμενος εις τήν έλληνικήν δημώδη μουσικήν, ύποστηρίζει ότι δι' ώρισμένας κατηγορίας τραγουδιῶν τὸ παλαιὸν σύστημα κατατάξεως κατ' είδη δύναται άκόμη νά εἶναι χρησιμοποιήσιμον. Έκει όπου ή μουσική προσαρμόζεται εις κείμενα και θέματα τύπων καθωρισμένων πρέπει νά γίνη εις τήν κάθε κατηγορίαν μία άνακατάταξις μουσικολογική, έσωτερική. Έν συνεχείᾳ σχολιάζει τὸ σύστημα τοῦ Μ. Kerényi διὰ τὰ ούγγρικά παιδικὰ τραγούδια, συγκρίνων ταύτα πρὸς άνάλογα έλληνικά.

Ή κατάταξις κατὰ ρυθμούς με τήν μεγάλην ποικιλίαν τούτων κατὰ χώρας δέν δύναται επίσης νά ικανοποιήσῃ, άν και εις πίναξ θὰ έβόηθει πολὺ εις τήν άνακατάταξιν των. Ούτε ή κατάταξις κατὰ τρόπους παρέχει καλύτεραν βάσιν κατατάξεως, πράγμα τὸ όποιον είχε πιστοποιήσει και ὁ Bartok, ὅτε έμελέτα τὰ σερβοκροατικά τραγούδια (1951). Έν κατακλείδι όμως εις πίναξ κατατάξεως, συμφώνως πρὸς τὰς κυρίας βαθμίδας, εις τὰς όποίας καταλήγει ή μελωδία, θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμος (classement par les cadences). Ή κατάταξις τέλος κατὰ τήν μετρικήν δομήν, καιτοι παρουσιάζει πλεονεκτήματα, έν τούτοις δέν καλύπτει τὰς άνάγκας τελείου συστήματος άρχειακῆς κατατάξεως.

Έν συμπεράσματι ύποστηρίζεται ότι διὰ τήν μουσικήν άρχειακήν κατάταξιν ούτε ὁ ρυθμός και ὁ τρόπος, ούτε ή διαδογή τῶν πτώσεων (cadences) ή ή δομή τοῦ κειμένου τῶν στροφῶν εἶναι κριτήρια άπόλυτα, παρέχουν όμως ταῦτα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χρήσιμους διευκολύνσεις

HOSHONS' KYJ V, The experiment of Systematizing and Cataloguing Folk tunes, following the Principles of Musical Dialectology and Cybernetics (=Πείραμα συστηματικῆς κατατάξεως και καταλόγου δημοτικῶν μελωδιῶν συμφώνως με τὰς άρχὰς τής μουσικῆς διαλεκτολογίας και κατευθύνσεως), σελ. 273-286.

Ή μουσικολογία θεωρεῖται ὡς ή επιστήμη, ή όποία άποκαλύπτει τοὺς νόμους τής μουσικῆς σκέψεως ενός λαοῦ, έξετάζουσα και προσδιορίζουσα τὸ ὕφος και τὸν χαρακτήρα τῶν δημοτικῶν μελωδιῶν και τὰ προβλήματα τής έθνογενέσεως. Οὕτω μόνον αἱ παραδοσιακαὶ μελωδία τής υπαίθρου (χωρικῶν), εις τὰς όποίας ένυπάρχει ή ὁμαδική μουσική σκέψις ενός λαοῦ, εἶναι κατάλληλοι ὡς ὕλικὸν έρεῦνης.

RAINA KATZAROVA-KOUKUDOVA, La classification des mélodies populaires en Bulgarie (=Ή κατάταξις τῶν λαϊκῶν μελωδιῶν εις τήν Βουλγαρίαν), σελ. 293-299.

Ή συγγρ. άναφέρει ότι τὸ πρόβλημα τής κατατάξεως τῶν λαϊκῶν βουλγαρικῶν μελωδιῶν έτέθη εις τοὺς μουσικολόγους τής χώρας ταύτης κατὰ τὸ 1926. Προηγουμένως αἱ διάφοροι συλλογαὶ κειμένων, πὺν εἶχον δημοσιευθῆ από τοῦ 1762 κ. έξ., έβασίζοντο εις μερικὰς μόνον άρχὰς. Όρισμένα τραγούδια κατετάσσοντο συμφώνως πρὸς τήν λει-

τουργίαν των και άλλα κατά κατηγορίας των κειμένων, ό κάθε δέ συλλέκτης προέκρινε κατάταξιν, τήν όποιαν έθεθερίε ώς καλύτεραν, άνευ έπιστημονικων κριτηριων.

Αί πρώται μουσικαι καταγραφαι βουλγαρικων τραγουδιων εγενοντο προ της απελευθερωσεως της χωρας απο τους Τουρκους (1878) εις την βυζαντινην μουσικην γραφήν. Η πρώτη συλλογή περιείχε 215 τραγούδια, τα όποια κατετάχθησαν αναλόγως της χρησιμοποίησης αυτών (ερωτικά και λυπητερά, ευθυμια και σατυρικά, τραγούδια του θερους των Χριστουγεννων, του Λαζάρου κλπ.).

Ο Stoin εις την συλλογήν του «Λαϊκά τραγούδια από το Timok του Bican» εφηρμοσε πρώτος μουσικολογικην κατάταξιν των τραγουδιων, αναλόγως των μουσικων ιδιοτήτων και στοιχειων της μελωδίας. Το σύστημά του όμως ητο πολύπλοκον, περιλαμβάνον περι τας 10 κατηγορίας. Έκ της κατόπιν πείρας απεδείχθη ότι τρία δελτία περιέχοντα τας κατωτέρω ένδειξεις είναι αρκετά: 1) δελτίον διά την γεωγραφικην προέλευσιν, 2) την αλφαβητικην σειράν (ό πρώτος στίχος του ζσματος), 3) το βασικόν μουσικόν δελτίον, όπου αναγράφονται αναλυτικώς αι ιδιότητες και τα μουσικά στοιχεία του τραγουδιού (ρυθμός, τρόπος, έκτασις μελωδίας κλπ.).

GY MARTIN, Considerations sur l'analyse des relations entre la danse et la musique des danses populaires (= Σκέψεις επί της ανάλυσεως των σχέσεων μεταξύ χορού και μουσικής λαϊκων χορων), σελ. 315-338 + 1 πίν.

Ο συγγρ. παρατηρεί ότι έχει παραμεληθη ή ανάλυσις των σχέσεων, που υπάρχουν μεταξύ των λαϊκων χορων και της μουσικής αυτων, ητοι της μουσικής συνοδείας ωρισμένων τύπων χορού. Ουτως αι μελωδία έχουν αποσπασθη από το πεδιον της χρησιμοποίησης των και έχουν καταταχθη εις διαφόρους κατηγορίας έν ύψει της μελωδικής των (φωνητικής) κατατάξεως. Έκ τούτου δέν κατέστη δυνατόν ν' αποτελέσουν αυται ανεξάρτητον ομάδα, συμφώνως προς τας λειτουργικάς των σχέσεις, την όμοιομορφίαν και δη τους ρυθμικούς των συντελεστας.

Η ταυτόχρονος εξέτασις του μουσικου ύλικου και της γενικής αυτού διατάξεως θα διευκόλυνε την λύσιν ωρισμένων προβλημάτων με την βοήθειαν της μουσικής, ως π.χ. του σχετικου προς τον χορόν και της βοήθειας αυτού προς λύσιν προβλημάτων, που άφορουν εις την μουσικήν.

Vol. XVIII (1966).

ERNST EMSHEIMER, A Finno-Ugric. — Flute type (= Ένας τύπος Φιλλανδο-ουγγρικού αυλού), σελ. 29-35.

Έκ διαφόρων τύπων αυλων, τινες των οποίων ανάγονται ιστορικώς εις την παλαιολιθικήν εποχήν, εξέταζονται δύο, ό mantyhulla, μήκους 30-35 εκ., κατεσκευασμένος εκ ξύλου πεύκης και με 4 όπας, και ό shialtyoh, ό όποιος έχει μήκος 400-500 χιλιοστών. Εις τον πρώτον τύπον ό εκτελεστής χρησιμοποιεί την γλώσσαν του ως σφήνα, ένω εις τον δεύτερον ύπάρχει σφήν, όπως εις το ελληνικόν σουραύλι.

ALICA ELSCHKEKOVA, Methods of Folk-Tunes (= Μέθοδοι κατατάξεως δημόδους μουσικής) σελ. 56-76.

Τό πρόβλημα της ήχογραφίσεως, συλλογής, μεταγραφής, αριθμώσεως της λαογραφικής και μουσικής ύλης αποτελεί από τας άρχάς του αιώνος μας διαρκές θέμα συζητήσεως μεταξύ των έθνομουσικολόγων.

Ἡ ἐκπόνησις μιᾶς μεθόδου κατατάξεως εἶναι κυρίως πρόβλημα ἀναλυτικὸν τοῦ μουσικοῦ ὄργανισμοῦ, ὃ ὁποῖος πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κριτήριον δι' ἓν λογικὸν καὶ ἐπισημονικὸν σύστημα κατατάξεως. Ἡ συγγρ. ἐξετάζει ἐνταῦθα διάφορα συστήματα κατατάξεως.

СВЯТО РИТМАН, *Mehrstimmigkeit in der Volksmusik Jugoslawiens* (= Πολυφωνία εἰς τὴν δημῶδη μουσικὴν τῆς Γιουγκοσλαβίας), σελ. 23-28.

Ὁ συγγρ. τονίζει τὴν παραδοσιακὴν τάσιν εἰς τὸν λαὸν τῶν χωρίων τῆς ἐκτελέσεως τραγουδιῶν μὲ πολυφωνίαν, διακρίνει δὲ τὰς μορφὰς αὐτῆς κατὰ περιοχὰς μετὰ παραθέσεως μουσικῶν παραδειγμάτων εἰς δύο κυρίας κατηγορίας καὶ ἄλλας.

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ἢ πρώτη (ὑψηλότερα) φωνὴ εἶναι τοῦ παρ τῆ, ἢ ὁποία ἐκτελεῖ τὴν μουσικὴν, ἢ δὲ ἕτερα ἔχει δευτερεύουσαν σημασίαν.

Εἰς τὴν δευτέραν μορφήν ἢ πρώτη φωνὴ κινεῖται ἐνίοτε κάτωθεν τῆς συνοδευτικῆς, τῆς δευτέρας, φωνῆς καὶ μάλιστα κατὰ μουσικὰ διαστήματα. Πλὴν τῶν μορφῶν τούτων μουσικῆς ἐκτελέσεως ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι ἰδιόμορφοι τρόποι πολυφωνικῆς ἐκτελέσεως, ὡς ὃ τῆς διασταυρώσεως τῶν φωνῶν καὶ τῆς κατ' ἀντίθετον φορὰν κινήσεως αὐτῶν κλπ.

Σ. Κ.

L'Homme. Revue française d'Anthropologie. Paris, tome IV, No 1-3

ALAN LOMAX (en collaboration avec EDITH CROWELL TRAGER). *Phonotactique du chant populaire* (Φωνοτακτικὴ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ) No 1, σ. 5-55.

Μουσικολογικὴ μελέτη ἀφορῶσα εἰς δημῶδη ᾄσματα τῆς Ἰσπανίας, Ἰταλίας, Ἑλλάδος (σελ. 14-16), Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας, Λιθουανίας, Γερμανίας, Ἰσλανδίας, Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς.

JEAN CUISINIER, *Matériaux et hypothèses pour une étude des structures de la parenté en Turquie* (Ἦλη καὶ ὑποθέσεις διὰ μίαν μελέτην τῆς δομῆς τῆς συγγενείας ἐν Τουρκίᾳ) No 1, σ. 73-89.

Ἡ μελέτη ἀναφέρεται εἰς τὰς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας σχέσεις, τὰς μεταξὺ αὐτῶν προσφωνήσεις καὶ εἰς τὸν γάμον ἐν Τουρκίᾳ.

Tome V (1965), No. 1-4.

ROBERT CRESSWELL, *Un presoir à olives au Liban: Essai de technologie comparée* (Ἐν ἔλαιοτριβεῖον εἰς τὸν Λίβανον: Δοκίμιον συγκριτικῆς τεχνολογίας) No 1, σ. 33-63. Περιγραφή τῆς λειτουργίας ἐνὸς ἔλαιοτριβεῖου εἰς Λίβανον μετὰ παραθέσεως σχετικῶν σχεδίων καὶ εἰκόνων.

ÉMILE BENVENISTE, *Termes de parenté dans les langues Indo-européennes*. (Προσωνυμιαί τῆς συγγενείας εἰς τὰς Ἰνδοευρωπαϊκὰς γλώσσας), No 3 καὶ 4, σ. 5-16.

Ἡ μελέτη ἀφορᾷ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως: «προσωνυμιαί καὶ προσφωνήσεις» τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

J. CUISINIER et A. ΜΙΟΥΒΙ, *La terminologie Arabe de la parenté*. (Ἡ Ἀραβικὴ ὄρολογία τῆς συγγενείας), Αὐτόθι, σ. 17-59.

Ἐξετάζονται αἱ προσωνυμιαί τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

MICHEL PANOFF, *La terminologie de la parenté en Polynésie*. *Essai d'analyse for-*

- melle (Ἡ ὁρολογία τῆς συγγενείας ἐν Πολυνησίᾳ. Δοκίμιον μορφολογικῆς ἀναλύσεως), Αὐτόθι, σ. 60-87.
- MICHEL IZARD, La terminologie de parenté Bretonne. (Ἡ ὁρολογία τῆς συγγενείας τῶν Βρετονῶν), Αὐτόθι, σ. 88-100.
- LUCIEN BERNOT, Lévirat et sororat en Asie du Sud-Est, Αὐτόθι, σ. 101-112.
Τὸ *levirat* εἶναι ἔθιμον ἀνατολικῶν τινων λαῶν, κατὰ τὸ ὅποιον νυμφεύεται ὁ ἀδελφὸς τὴν χήραν τοῦ ἄνευ κληρονόμου ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του.
- JOSEPH CHELHOD, Le mariage avec la cousine parallèle dans le système Arabe. (Ὁ γάμος μεταξὺ δύο πρώτων ἐκ πατρὸς ἐξαδέλφων ἐν Ἀραβίᾳ), Αὐτόθι, σ. 113-173.
Πραγματεῖα λαογραφικῆ καὶ κοινωνιολογικῆ.
- CLAUDE TARDITS, Stratification sociale et parenté chez les Bamoum (Κοινωνικὰ στρώματα καὶ συγγένεια εἰς τοὺς Bamoum), Αὐτόθι, σ. 174-188.
- LOUIS BERTHE, Aînés et cadets. L'alliance et la hiérarchie chez les Baduj (Java occidentale) (Πρωτογενεῖς καὶ δευτερογενεῖς. Συγγένεια καὶ ἱεραρχία παρὰ τοῖς Baduj), Αὐτόθι, σ. 189-223.

Α. Β. Οἱ.

Laos, tome I [1951].

- SIGURD ERIXON, Ethnologie régionale ou folklore, σ. 9-19. Περὶ τῆς λαογραφίας γενικῶς ὡς ἐπιστήμης.
- RAFFAELE CORSO, La coordination des différents points de vue du folklore, σ. 20-27.
Ἐξετάζεται τὸ πρόβλημα τῆς συνδιατάξεως τῶν διαφόρων θεωριῶν, τῶν ἀφορῶσων εἰς τὸ πεδίον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς λαογραφίας.
- SIGFRID SVENSSON, Tradition und Veränderung in der Volkskultur, σ. 32-47.
Ἐξετάζεται ἡ παράδοσις καὶ αἱ ἀλλαγαὶ εἰς αὐτὴν εἰς τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν. Οἱ νεωτερισμοὶ (ἐξελίξεις) ἀφοροῦν ἰδίᾳ εἰς τὸ λαϊκὸν ἔνδυμα κ.ἄ.
- LEOPOLD SCHMIDT, Pelops und die Haselhexe. Ein sagenkartographischer Versuch, σ. 67-78.
Ἐνδιαφέρουσα μελέτη, ἀποτελοῦσα μέρος κύκλου ἐρευνῶν, ἀναφερομένου εἰς τοὺς μύθους τῶν βοσκῶν τῶν παρὰ τὴν Αὐστρίαν Ἄλπεων. Σημειῶν γενικώτερον ὁ συγγρ. ὅτι μῦθοι ὡς ὁ τοῦ Σιούφου καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ τιμωρίας του, ὁ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκδορᾶς τοῦ Μαρσίου κ.ἄ. ἔχουν τοὺς παραλλήλους τῶν εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν περιοχὴν, ἀσχολεῖται εἰδικώτερον μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ περὶ Πέλοπος ἀρχαίου μύθου εἰς αὐτὴν.
- WILHELM PESSLER, Die Zeit als volkskundliches Problem, σ. 83-95.
Ὁ χρόνος ὡς λαογραφικὸν πρόβλημα.
- RICHARD WEISS, Sprachgrenzen und Konfessionsgrenzen als Kulturgrenzen. Auf Grund des Atlases der schweizerischen Volkskunde (ASV), σ. 96-110.
Γλωσσικὰ καὶ θρησκευτικὰ σύνορα εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἐξεταζόμενα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Λαογραφικοῦ ἄτλαντος τῆς Ἑλβετίας.
- ÅKE CAMPBELL, Notes on a Swedish contribution to the Folk Culture Atlas of Europe, σ. 111-120.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς σουηδικῆς συμβολῆς εἰς τὴν σύνταξιν ἄτλαντος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

JORG E. DIAS, Die portugiesischen und spanischen Pflüge (auf Grund eigener Forschung und der Literatur), σ. 121-138.

Πραγματεία περὶ τῶν πορτογαλικῶν καὶ ἰσπανικῶν ἀρότρων.

GUSTAV RÄNK, Baltic Farm-House types, their regional distribution and historical stratification, σ. 139-153.

Τύποι βαλτικῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν, ἡ διάδοσις καὶ ἱστορικὴ στρωματογραφία τῶν.

ANDRÉ VARAGNAC, Folklore et civilisation traditionnelle dans le monde moderne, σ. 165-168.

Ἀναφέρεται εἰς τὴν λαογραφίαν καὶ τὸν παραδοσιακὸν πολιτισμὸν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Tome II (1952).

JULIO CARO BAROJA, Le moulin à vent en Espagne, σ. 38-43

Ἐξετάζεται ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία καὶ αἱ ἐν τῇ Ἰβηρικῇ ἰδίᾳ χειρσονήσῳ μορφαὶ τοῦ ἀνεμομύλου.

SIGURD ERIKSON, Quelques contributions nordiques à l'histoire des moulins à vent, σ. 41-45.

Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνεμομύλων. Συμπληροῦται τὸ προηγούμενον ἄρθρον δι' ἱστορικῶν παρατηρήσεων, βιβλιογραφίας κ.ἄ. περὶ τῶν ἀνεμομύλων τῶν Σκανδιναυικῶν χωρῶν.

HELMUT PETRI, Ethnologie im gegenwärtigen Deutschland, σ. 46-50.

Σύντομον ἄρθρον περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἐθνολογίας ἐν τῇ σημερινῇ Γερμανίᾳ.

BRANIMIR BRATANIĆ, On the Antiquity of the One-Sided Plough in Europe, Especially among the Slavic Peoples, σ. 51-61.

PAUL G. BREWSTER, «Zarika in Sončica», a Slovenian ballad (with some Croatian and greek analogues), σ. 79-86.

Ὁ συγγρ. ἐξετάζει σλοβενικὴν παραλογὴν ἐν συγκρίσει καὶ πρὸς ἀνάλογα θέματα ἀπαντῶντα εἰς ἑλληνικὰ δημόδια ᾠσματα.

Tome III (1955).

International dictionary of Regional European Ethnology and Folklore, σ. 18-47. Προτάσεις περὶ συντάξεως διεθνοῦς κατὰ περιοχὰς λεξικοῦ εὐρωπαϊκῆς ἔθνολογίας καὶ λαογραφίας.

International maps of folk culture, σ. 48-86.

Προτάσεις, συμπεράσματα συνεδρίων κ.ἄ. περὶ συντάξεως διεθνῶν χαρτῶν τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτόθι, σ. 93 εἰδήσεις σχετικαί, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

The position of Regional Ethnology and Folklore at the European Universities, σ. 108-144.

Ἡ θέσις τῆς Ἐθνολογίας καὶ Λαογραφίας εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια. Ἐν σ. 134-136 τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Narodno Stvaralawtvo Folklor. (Folklore de l'Union des associations des Folkloristes de Yougoslavie), Beograd, **vol. 13-16 (1965).**

KIRIL PENUŠLISKI, Nepoznato predanie za Marko Kraljevik' i cekyla detenue, σ. 991 - 999, 1115.

Δημοσιεύεται άγνωστος παράδοσις περί τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ὁ Sekula κατὰ τοῦ θείου του Μάρκου Κράλιεβιτς καὶ ἐρμηνεύεται ἡ προέλευσίς της ἐκ τοῦ συμφυροῦ μᾶς παλαιότερας παραδόσεως μὲ ἓν ἐπικὸν ἄσμα.

ZLATKO ŠPOLJAR, Dvije narodne pjesme o Kraljeviču Marku iz Podravine, σ. 1000 - 1002, 1115.

Γίνεται λόγος περί τῆς διαδόσεως τῶν ἐπικῶν διὰ τὸν Μ. Κράλιεβιτς ἁσμάτων ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ, δημοσιεύονται δὲ δύο ἐξ αὐτῶν ἐκ Υγροvska Drenovica τῆς Podravina.

CHARLES HYART, Srpske narodne pesme i chansons de geste, σ. 1008 - 1016, 1115.

Ὁ συγγρ., παρακινήθεις ἐκ τῶν ἀναλογιῶν τῆς δομῆς, αἰτινες ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν «pjesme» καὶ τῶν ἐπικῶν ἁσμάτων (chansons de geste), ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνεύρη τὰς εἰς τὰ ἄσματα αὐτὰ ἐπικρατούσας τεχνικὰς μουσικοσυντακτικὰς μεθόδους.

DRAGOSLAV ANTONIJEVIĆ, Vuk Karadžić kmuseju brate Grim, σ. 1022 - 1029, 1116.

Δημοσιεύεται σκιτσογράφημα τῆς μορφῆς τοῦ Karadžić, ἀποκείμενον εἰς τὸ ἐν Kassel μουσεῖον τῶν ἀδελφῶν Grimm. Ἡ εἰκὼν αὕτη, κατὰ τὸν συγγρ., πιθανῶς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Epile Grimm. Παρατιθεται ἔτι καὶ ἀνέκδοτος σημειώσις τοῦ Jakob Grimm διὰ τὸ σερβικὸν παραμῦθι «τῆς σταχτοπούτας», τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Karadžić. Τὸ τελευταῖον θέμα ἐξετάζεται εἰδικώτερον ὑπὸ τῆς Maja Boskonvić Stulli κατωτέρω ἐν σελ. 1197 - 1204.

SAVO OROVIĆ, Poroditsna sadruga i folklor, σ. 1036 - 1039, 1116.

Ἐξετάζεται ἡ στενὴ σχέσις πρὸς τὴν λαογραφίαν τῆς «ζαντρούγκας», ἐκφραζούσης τὴν ζωὴν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Ζαντρούγκα σημαίνει πολυμελῆ οἰκογένειαν ἢ πατριάν.

ZMAGA KUMER, Potujoči verzi, σ. 1153 - 1159.

Ἐρευνᾶται τὸ ὄφος τοῦ Σλοβενικοῦ δημῶδους ἄσματος.

KIRIL PENUŠLISKI, Dsenidba sa mrtvatcem u Makedonckom folklori, σ. 1063 - 1068, 1117.

Ἡ μελέτη ἀφορᾷ εἰς τὸ θέμα λαϊκῆς διηγήσεως περί γάμου μετὰ τεθνεῶτος, τὸ ὁποῖον περιέχεται εἰς δημῶδες ἄσμα τῶν κατοίκων τοῦ Ciflik τοῦ Maleševno. Ὁ συγγρ. παρέχει μίαν ἱστορικοκοινωνικὴν ἐρμηνείαν περί τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ θέματος τούτου.

ERICH SREMANN, Das Shwellied von den Tieren, die sich auffressen, σ. 1144 - 1152.

Μελετᾶται συγκριτικῶς τὸ δημῶδες ἄσμα, τὸ ὁποῖον παρ' ἡμῖν ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους: Πῆγε τὸ ποντίκι | κ' ἔκλεψε τὸ φυτόλι | 'πὸ μέσ' ἀπ' τὸ καντήλι | ποὺ ἔφεγγε κ' ἐκέντα | ἢ κόρη τὸ μαντήλι. | Πῆγε καὶ ἡ γάτα | κ' ἐπνίξε τὸ ποντίκι ..

Ὁ συγγρ. παραπέμπει καὶ εἰς ἑλληνικὰς γνωστὰς εἰς αὐτὸν παραλλαγὰς τοῦ ἄσματος (σ. 1148).

ROLF WILH. BREDNICH, Alexanders Zug nach dem Lebenswasser in der südosteuropäischen Volksüberlieferung, σ. 1179 - 1191.

Ἐξετάζονται δημώδεις παραδόσεις περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου κατὰ τὴν πορείαν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀθανάτου νεροῦ. Αὗται ἀπαντῶνται εἰς τὴν λαϊκὴν παράδοσιν τῶν λαῶν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, ἀπέρρευσαν δὲ πολλαὶ τούτων ἐκ τῆς μυθιστορίας τοῦ ψευδο - Καλλισθένους.

MILKO MATIJEVIĆ, Pitanje vetra pri Slovencih, σ. 1211 - 1214.

Ἐξετάζεται τὸ θέμα τῆς προσφορᾶς ὑπὸ τῶν Σλοβένων τροφῶν εἰς τὸν ἄνεμον.

SILOVODAN ZEŽENIĆ, Odredivanje sudbine pri rodenju u Južnih Slovena, σ. 1215 - 1222.

Μελετᾶται συγκριτικῶς τὸ ζήτημα τῆς προορήσεως τῆς Μοίρας κατὰ τὴν γέννησιν παρὰ τοῖς Νοτιοσλάβοις.

ROBERT WILDHABER, Formen der Besitzergreifung im Volksrecht, im Volksglauben und in der Volksdichtung, σ. 1228 - 1239.

Μορφαὶ τῆς ἰδιοκτησίας διὰ χρησικτησίας εἰς τὸ λαϊκὸν δίκαιον, τὴν λαϊκὴν πίστιν καὶ τὴν δημώδη ποίησιν.

Δ. Β. Οἱ.

Objets et Mondes. La revue du Musée de l'Homme. Paris: Tome V (1965).

CATHERINE HERNÉ, Collecte d'Objets au Bérouchtistan, σελ. 39 - 54.

Ἐκ συλλογῆς ἐθνογραφικῶν ἀντικειμένων ὑπὸ τῆς συγγρ. τῷ 1963 - 1964 εἰς τὸ νότιον Βελουχιστὴν δημοσιεύονται παρατηρήσεις αὐτῆς μετὰ ἐνδιαφερουσῶν σχετικῶν εἰκότων περὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ βίου ἐν αὐτῷ τοῦ λαοῦ.

JOSEPH CHELHOD, Surnaturel et guérison dans le Négueb, σελ. 149 - 173.

Εἰς τοὺς Tihyâha, μίαν ἐκ τῶν πέντε ἀραβικῶν ομάδων τῆς ἐρήμου Négueb ἀνατολικῶς τῆς χερσονήσου Σινᾶ, ὑπάρχει εὐρέως διαδεδομένη ἢ πίστις ὅτι αἱ ἀσθένειαι προέρχονται ἐκ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐπενεργείας κακοποιῶν χθονίων δαιμόνων. Ἡ συγγρ. ἐξετάζει τὰς δοξασίας ταύτας περὶ δαιμόνων, τὰ προφυλακτικὰ κατ' αὐτῶν μέσα τῶν Βεδουίνων καὶ τὰ ἐν χρήσει μαγικά καὶ ἄλλα μέσα ἀποδιώξεως αὐτῶν καὶ θεραπείας τῶν ἀσθενῶν.

JACQUES MILLOT, Vacances albanaises, σελ. 245 - 280.

Ἐντυπώσεις τοῦ συγγρ. ἐξ Ἀλβανίας τῷ 1965, γενικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς ἱστορίας τῆς χώρας καὶ τῶν λαογραφικῶν ἐργασιῶν εἰς αὐτὴν (σ. 245 - 254). Ἐν συνεχείᾳ παρατηρήσεις αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς διακοσμῆσεως τῆς ἀλβανικῆς οἰκίας καὶ περὶ τοῦ ἐνδύματος (ἀνδρικοῦ καὶ γυναικείου) μετὰ παραθέσεως ἀρκετῶν σχετικῶν φωτογραφιῶν.

Tome VI (1966)

JOSEPH CHELHOD, L'Orient arabe un secteur délaissé de l' Ethnologie française, σ. 31 - 48.

Ἄο συγγρ. παρατηρῶν περὶ τῆς συνεχῶς ἐνισχυομένης θέσεως τῆς Ἐθνολογίας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος κυρίως τῶν σπουδαστῶν πρὸς τοὺς πολιτισμούς τῆς Ἀφρικῆς, ἐπιζητεῖ ἐνταῦθα νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν πρὸς τὸν λαϊκὸν βίον τῆς ἀραβικῆς Ἀνατολῆς (Ἰράκ, Ἰορδανία, Λίβανος, Συρία καὶ Ἀραβικὴ χερσονήσος), ἢ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἤσκησεν ἐπιδράσεις εἰς τοὺς ἀφρικανικοὺς πολιτισμούς. Πρὸς τοῦτο προβαίνει εἰς σύντομον ἀνάλυσιν γενομένων σχετικῶν ἐργασιῶν, πρὸς δὲ καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνολογίας κλπ.

MONIQUE ROUSSEL de FONTANES, L'Affiquet un accessoire du tricotage, σ. 49 - 55.

Ἐξετάζονται τρία καλτσόξυλα προελεύσεως ἐξ Ἑλλάδος, κατατεθειμένα εἰς τὸ Musée de l'Homme. Ταῦτα εἶναι διακεκοσμημένα μὲ γλυπτὰς γυναικείας παραστάσεις. Ὁμοιομόρφους διακοσμήσεις ἀναφέρει ὁ συγγρ. εἰς τρεῖς ἡλακάτας ἐκ Καλαβρίας.

NADIA KOSSIAKON, Un rétroiroire modèle de tatouage Égyptien, σ. 263 - 278.

Πρόκειται περὶ διαστίκτου διακοσμήσεως εἰς ξύλινον δίπτυχον παραπέτασμα (παραβάν), προελεύσεως ἐξ Αἰγύπτου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ Musée de l'Homme.

Ὁ συγγρ. ἐξετάζων τὴν σειρὰν τῶν διαστίκτων μορφῶν (ιχθύες, ὄφεις, λέοντες, πτηνά, πολεμισταί, γυναικεῖαι μορφαί, παραστάσεις συμβολικαὶ ἀντικειμένων, μνημείων, φυτῶν, γεωμετρικῶν σχημάτων) συζητεῖ περὶ τοῦ συμβολικοῦ χαρακτῆρος των, εἰς ἱστορικῆς καὶ ἐθνογραφικῆς ἀρχῆς αὐτῶν κλπ.

CHRISTIAN MERLO et PIERRE VIDAUD, Le symbole dahoméen du serpent Queue - en - Gueule, σ. 301 - 328.

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀβομένης, πρωτεύουσος ἄλλοτε τοῦ βασιλείου τῆς Λαχομέης εἰς τὴν Δυτ. Ἀφρικὴν παρὰ τὴν Νιγηρίαν, ἀπαντᾶται ὡς διακοσμητικὸν θέμα τῆς κεντητικῆς, τῆς ξυλοτεχνίας καὶ τῆς μεταλλοτεχνίας ἡ μορφή τοῦ ὄφεως ἐστραμμένου κυκλικῶς. ὥστε ἡ οὐρά του νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα. Τοῦ θέματος τούτου ἐξετάζεται ἡ θρησκευτικὴ ἀρχικῶς σημασία, προτοῦ τοῦτο καταστῆ ἀπλῶς διακοσμητικόν.

Γ. Κ. Σ.

Oesterreichische Zeitschrift für Volkskunde, Neue Serie, Bd XIX (1965).

HERMANN STEININGER, Über das «Abbeten» oder «Wenden» in der nordöstlichen Steiermark. Ein Beitrag zur Volksmedizin, σ. 1 - 36.

Ὁ συγγρ. πραγματεύεται περὶ τῆς, διὰ τῆς μεθόδου τῆς μαγείας, τύπου ἐμφθῆς, διὰ τῶν ὄρων Abbeten (= ἀποσοβῶ τι διὰ τῆς προσοχῆς) καὶ Wenden (μεταβάλλω), ἐπιδικωμένης, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, θεραπείας νόσων εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῷα.

MARIA KANDEGRABER, «Ist wirklich alles Aberglaube?» Ein Beitrag zur Volksmedizin in der Gegenwart.

Ἐκ συλλογῆς δεισιδαιμόνων καὶ μαγικοῦ χαρακτῆρος σινηθειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1964 εἰς τοπικὸν περιοδικὸν τῆς Αὐστρίας, ὁ συγγρ. συζητεῖ τὸ θέμα περὶ τῆς πίστεως τῆς διὰ τῆς προσευχῆς προσώπου τινός ἐπιτεύξεως ἰάσεως νοσήματος, ὡς π.χ. τῆς ἀροχορδόνης (μυρμηκιάς) ἐπὶ τῶν χειρῶν.

LEOPOLD SCHMIDT, Vor einer neuen Ära der Sagenforschung, σ. 53 - 74.

Ὁ συγγρ. προβαίνει εἰς ἀναλύσεις καὶ ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις τῶν ἀνακινώσεων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς μελέτης τῶν δημοδῶν παραδόσεων εἰς τὸ εἰδικὸν συνέδριον τῷ 1962 εἰς Antwerpen. Αἱ ἐν λόγῳ ἀνακινώσεις ἐδημοσιεύθησαν εἰς τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «3. Tagung der International Society for Folk Narrative Research in Antwerp (6 - 8. September 1962). Bericht und Referate. Antwerpen 1963.

KLAUS BRITL, IV. Internationaler Kongress der Volkserzählforscher in Athen vom 1. bis 6. September 1964, σ. 75 - 80.

Σύντομος ἔκθεσις περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις τῷ 1964 συγκροτηθέντος Δ' Διεθνούς συνεδρίου

τῶν ἐρευνητῶν τῶν λαϊκῶν διηγήσεων, τῶν γενομένων εἰς αὐτὸ ἀνακοινώσεων καὶ τῆς ἐν γένει ὀργανώσεως αὐτοῦ.

KLAUS BEITL, «Der Brotsegnende Heiland». Beschreibung eines Grünerdonnerstags- und Wallfahrtbrauches aus Mariazell, Steiermark., σ. 105 - 150, 168 - 169.

Ἐκτενὴς περιγραφή τελετουργικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔθιμου εἰς τὴν πόλιν Mariazell εἰς Steiermark κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην, κατὰ τὸ ὅποιον γίνεται ἀναπαράστασις τῆς νίψεως τῶν ποδῶν τῶν Ἀποστόλων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Μυστικοῦ δειπνοῦ.

RUDOLF Schenda, Das Onuphrius - Fest in Sutera, Sizilien, σ. 151 - 167.

ἌΟ συγγρ. ἐξετάζει τὸ θέμα τῆς προελεύσεως τῆς λατρείας τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου εἰς Sutera τῆς Σικελίας, τῆς μεταφορᾶς ἐκεῖ τῶν λειψάνων του, τῆς λιτανεύσεως αὐτῶν καὶ τῆς λαϊκῆς ἐκ παραδόσεως λατρείας τοῦ Ἁγίου.

Band XX (1966).

FRIEDRICH JOHANN FISCHER, Masken und rituelle Androgynie in Salzburg im 17. und 18. Jahrhundert, σ. 1 - 36.

Εἰσαγωγικῶς ἀναφέρεται περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἀπόκρουν εἰς Σάλτσμπουργκ τῆς Αὐστρίας κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα μὲ μεταμφιέσεις τῆς μὲ τελετουργικὸν τυπικὸν παραστάσεως τῆς Androgynie, τῆς ἐν χρήσει μουσικῆς χορῶν, διασκεδάσεων κλπ. Ἐν συνεχείᾳ γίνεται λόγος περὶ τῆς εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς χρήσεως τῆς μεταμφιέσεως εἰς μαγικὰς πράξεις, συζητεῖται δ' εἰδικώτερον τὸ τυπικὸν τῆς μεταμφιέσεως ἀνδρῶν εἰς γυναῖκας καὶ γυναικῶν εἰς ἄνδρας (Androgynie), τὸ ὅποιον εἶχε συμβολικὸν χαρακτῆρα. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μεταμφιέσεως ἀπαντᾶται διαδεδομένον καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν, τὸ ὅποιον συνδέεται οὕτω πρὸς τὴν μεταμφίεσιν εἰς θεότητας, σχετιζομένης ἀπὸ παναρχαίων χρόνων πρὸς τὴν γονιμότητα τῆς γῆς καὶ τὴν παραγωγὴν.

HERMANN STEININGER, Die Kummetskämme in Niederösterreichischen Landesmuseum in Wien. Ein Beitrag zur Volkskunde der Fuhrleute in Niederösterreich, σ. 81 - 102.

Συλλογὴ ἐκ τοῦ 18ου αἰ. καὶ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 19 αἰ. τεσσαράκοντα ὀκτὼ κτενίων μετὰ κοσμημάτων, τοποθετημένων ἐπὶ τῆς λαιμοπέδης (λαιμαριάς τοῦ ἵπλου), ἀποκειμένη εἰς Niederösterreichisches Landesmuseum τῆς Βιέννης. Αὕτη ἐξετάζεται ἐνταῦθα πλὴν τῆς πρακτικῆς χρήσεως τῶν ἀντικειμένων τούτων καὶ ἀπὸ ἐπόψεως ἐπιτῶν ἐν αὐτοῖς θεμάτων διακοσμῆσεως, πρὸς δὲ καὶ τῆς ἀρχικῆς μαγικῆς σημασίας αὐτῶν ὡς μέσων ἀποκρούσεως κακοῦ ἐκ δαιμονικῶν ὄντων.

LEOPOLD SCHMIDT, Maskenwesen, Maskenbrauch, Maskenspiel. Neuere Maskenliteratur seit 1960, σ. 103 - 125.

ἌΟ συγγραφεὺς προβαίνει ἐνταῦθα εἰς κριτικὴν ἀνάλυσιν δημοσιευμάτων ἀπὸ τοῦ 1960, σχετικῶν πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν τῆς χρήσεως, σημασίας καὶ προελεύσεως τοῦ προσώπειου εἰς μεταμφιέσεις καὶ τῶν κατ' ἔθιμον παραστάσεων μετῃμφισμένων, ἀναφέρει δ' ἐπιπερισυλλογὴν τοιούτων προσώπειων εἰς μαντεῖα καὶ ἐκθέσεων αὐτῶν κυρίως εἰς τὴν γερμανόφωνον καὶ τὰς γύρω αὐτῆς περιοχάς.

ZOLTA'N UJVA'RY, Das Begräbnis parodierende Spiele in der ungarischen Volksüberlieferung, σ. 267 - 275.

Ἀναπαραστάσεις κηδειῶν ἦσαν παλαιότερον εἰς τὰς οὐγγρικὰς περιοχὰς πολὺ διαδεδομένη εἰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ λαϊκοῦ βίου. Τὸ ἔθιμον τοῦτο διατηρεῖται ἀκόμη σήμερον εἰς τινὰς τόπους τῆς χώρας. Τοσαύτη δὲ ἦτο παλαιότερον ἢ δημοτικότης αὐτοῦ, ὥστε, ὡς ἀναφέρεται, ἐτελεῖτο κατὰ τὸν 17 αἰ. μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ καὶ πέραξ πραγματικοῦ νεκροῦ, νέου τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Τὸ ἔθιμον τοῦτο τὸ ὅποῖον συνίσταται εἰς παράστασιν θανάτου, κηδείας καὶ εἰς δεδομένην στιγμὴν ἐπιπόνησον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ παριστώμενου τὸν νεκρὸν ἀπαντᾶται κυρίως κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ γάμου, τὴν νύκτα τῶν Ἀπόκρσεων καὶ κατὰ τὸν θερισμὸν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προκλήσεως εὐθυμίας. Ὁ συγγρ. προβαίνει περαιτέρω εἰς σύγκρισιν τῆς συνηθείας ταύτης πρὸς ὁμοίαν εἰς τοὺς Νοτιοσλάβους καὶ τοὺς Οὐκρανοὺς.

Γ. Κ. Σ.

Revista de Etnografie si Folclor, tomul X, 1965.

MIHAI POP, Caractere naționale și stratificări istorice în stilul basmelor populare (Ἐθνικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἱστορικὰ ἐπάλληλα στρώματα εἰς τὸ ὕψος τῶν λαϊκῶν παραμυθιῶν), σ. 3 - 11.

Μεθοδολογικὴ ἐξέτασις τοῦ λαϊκοῦ παραμυθιοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων ἐρευνῶν.

E. MOLDOVEANU - NESTOR, Cunoașta a sărbătorii a secerișului II. (Στεφάνωσις - ἑορτὴ τοῦ θερισμοῦ), σ. 43 - 79.

Μουσικολογικὴ μελέτη περὶ τῶν ᾠμάτων τοῦ θερισμοῦ ἐκ Νασαούτ Τρανσυλβανίας.

RADU NICULESCU, Considerații pe marginea anonimatului creației populare (Παρατηρήσεις εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἀνωνυμίας τῆς λαϊκῆς δημιουργίας), σ. 119 - 150.

Μελέτη θεωρητικὴ περὶ τῆς ἀνωνυμίας τῆς λαϊκῆς δημιουργίας καὶ δὴ τῆς δημόδου ποιήσεως.

GH. CIOBANU, Circulația tamburei în țările române în perioada medievală (Κυκλοφορία τοῦ ταμπούρα εἰς τὰς ρουμανικὰς χώρας κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν περίοδον), σ. 205-210. Ἐξετάζεται ὁ ταμπούρας ἀπὸ τοιχογραφίας ἐκκλησιῶν (εἰκ. 1 - 3) καὶ ἀπὸ κείμενα κατὰ τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας.

CONST. ZAMFIR, Contribuții la cunoașterea istoriei muzicii poporului român (Συμβολαὶ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς μουσικῆς τοῦ ρουμανικοῦ λαοῦ), σ. 363 - 373.

Μουσικολογικὴ μελέτη.

ANCA GIURCHESCU, Observații asupra structurii arhitectonice a dansurilor cu formă fixă. (Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς δομῆς τῶν χορῶν μὲ καθωρισμένην μορφήν), σ. 389 - 397.

EMILIA COMIȘELI, Structura melodică a dansurilor populare (Μελωδικὴ δομὴ τῶν λαϊκῶν χορῶν), σ. 399 - 414.

Μουσικολογικὴ καὶ χορογραφικὴ μελέτη.

GHEORGHE CIOBANU, Culegera și publicarea folclorului muzical român. (Συλλογὴ καὶ δημοσίευσις τῆς ρουμανικῆς μουσικῆς λαογραφίας), σ. 549 - 583.

Ἱστορική ἀνασκόπησις περὶ τῶν συλλογῶν καὶ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ρουμανικῆς λαϊκῆς μουσικῆς.

Tomul II (1966).

CORN. BARBULESCU, Analiza istorică a basmului românesc «fața cu miinile tăiate» (ΑTh. 706). Ἱστορική ἀνάλυσις τοῦ ρουμανικοῦ παραμυθιοῦ «χορῖτσι μὲ τὰ κομμένα χέρια», σ. 27 - 40.

Τὰ σπουδαιότερα ἐπεισόδια τοῦ παραμυθιοῦ (Ath. 706) ἀπαντοῦν, κατὰ τὸν συγγραφεὴ, εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ κελτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὸν ρουμανικὸν λαόν.

MARIANA KAHANE, Un aspect al legăturii dintre text și melodie în cîntecul popular românesc (Μία ὄψις τῆς σχέσεως μεταξὺ κειμένου καὶ μελωδίας εἰς τὸ ρουμανικὸν δημῶδες ᾄσμα), σ. 123 - 151.

Μουσικολογικὴ μελέτη.

ANCA GIURCHESCU, Filmul ca instrument al cercetării folclorice. (Τὸ φιλμ ὡς μέσον λαογραφικῆς ἐρεύνης), σ. 251 - 258.

T. BRILL, Principiile clasificării legendelor populare românești. (Αἱ ἀρχαὶ κατατάξεως τῶν ρουμανικῶν δημῶδων παραδόσεων), σ. 259 - 271.

Ἰδιοσημασιεῖται ἢ κατάταξις ὡς ἔξῃς: α) παραδόσεις αἰτιολογικαί, β) μυθολογικαί, γ) θρησκευτικαί, δ) ἱστορικαί, ε) αἱ ἀναφερόμεναι εἰς ἱστορικὰ καὶ τοπικὰ γεγονότα.

N. RĂDULESCU, Lazăr - o versiune românească a eroului vegetațional (Λάζαρος - μία ρουμανικὴ παράδοσις (ἔθιμον) τοῦ φυτικοῦ ἥρωος), σ. 319 - 339.

Ἐξετάζεται τὸ ᾄσμα καὶ τὸ ἔθιμον τῆς νεκρυναστάσεως τοῦ Λαζάρου, συσχετιζομένου πρὸς τοὺς Ὅσιον, Ἄτιν καὶ Ἀδωνιν.

Δ. Β. Οἰ.

Revue des Études Sud - Est Européennes, tome II. Bucarest, 1964, No 1-4. (Editions de l'Académie de la République Populaire Roumaine).

ANDRÉ MIRAMBEL, Les sources populaires du roman néo - grec (Αἱ λαϊκαὶ πηγαὶ τοῦ νεοελληνικοῦ μυθιστορήματος), σ. 3 - 15.

Ἐξετάζονται αἱ λαϊκαὶ πηγαὶ τοῦ Νεοελληνικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ ἔποψιν περιεχομένου καὶ ἐκφράσεως.

GHEORGHE CIOBANU, Altertümliche Elemente in der rumänischen und bulgarischen Volksmusik (Ἀρχαιοπινῆ στοιχεῖα ἐν τῇ ρουμανικῇ καὶ βουλγαρικῇ λαϊκῇ μουσικῇ), σ. 71 - 91.

Μουσικολογικὴ μελέτη.

A. GRAUR, Noms de femmes roumains provenant de vocatifs grecs (Ρουμανικὰ ὀνόματα γυναικῶν προερχόμενα ἀπὸ ἐλληνικὰς κλητικὰς πτώσεις (αὐτῶν)), σ. 215 - 216. Πρόκειται περὶ τῶν ρουμανικῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων Petre, Petrea, Ioane, Ion, Simioane, Simion, Ioana, Elencu, Catinca, Costanda, Despa, Frosa, Manda, Mara, Smara καὶ Stasa, τὰ ὅποια προέρχονται ἐκ κλητικῶν πτώσεων τῶν ἀντιστοιχῶν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς.

EMILIA COMIȘEI, Éléments folkloriques balkano-roumains dans les musiques du

rituel nuptial (Βαλκανικό - ρουμανικά λαογραφικά στοιχεία εις τὴν μουσικὴν τῆς γαμηλίου τελετῆς), σ. 511 - 525.

Μουσικολογικὴ μελέτη γαμηλίων ἑσμάτων.

PAUL HENRI STAHL, Les vieilles maisons à étage de Roumanie. Les facteurs balkaniques (Αἱ παλαιαὶ μονώροφοι οἰκίαι ἐν Ρουμανίᾳ. Βαλκανικοὶ παράγοντες), σ. 527 - 546.

Μελέτη περὶ τῆς ρουμανικῆς μονωρόφου οἰκίας μετὰ 11 εἰκόνων.

ANDEI BUCȘAN, Similitudes entre les danses populaires roumaines et balkaniques (Ὁμοιότητες μεταξὺ τῶν ρουμανικῶν καὶ τῶν βαλκανικῶν λαϊκῶν χορῶν), σ. 607 - 613.

Τομὸς III, 1965, No 1 - 4.

ADRIAN FOCHI, Das Doitschin - (Doicin -, Дојцин - Дочин -). Lied in der Südosteuropäischen Volksüberlieferung. (Τὸ ἄσμα Doicin εις τὴν παράδοσιν τῶν λαῶν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης), σ. 229 - 268, 465 - 511.

Λεπτομερὴς συγκριτικὴ μελέτη τῶν παραλλαγῶν τῆς δημώδους παραλογῆς «τοῦ Ντοϊτσίν» ἐν Ρουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Γιουγκοσλαβίᾳ καὶ Ἀλβανίᾳ.

PAUL HENRI STAHL, La dendrolatrie chez les Turcs et les Tatares de la Dobroudja. (Ἡ δεινδρολατρία παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ Τατάρους τῆς Δοβρουτσᾶς), σ. 297 - 303.

Ἐξετάζεται ἡ λατρεία τοῦ δένδρου καὶ τοῦ ὕδατος εις τοὺς Τούρκους καὶ Τατάρους, τοὺς ἐγκατασταθέντας εις τὴν Δοβρουτσάν ἐν μέσῳ τοῦ γηγενοῦς ρουμανικοῦ πληθυσμοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μέχρι τοῦ 19ου αἰ. Ἡ ἐν λόγῳ δεινδρολατρία ἐμφαίνεται εις τὰ ἔθιμα καὶ τὴν τέχνην τῶν ἐπηλύδων τούτων καὶ τῶν χριστιανῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς.

NICOLAE AL. MIRONESCU, Mandra, senuna et Simbra. Trois termes pastoraux au Nord et au Sud du Danube (Μάνδρα, σενούνα καὶ σούμπρα. Τρεῖς ποιμενικοὶ ὄροι βορείως καὶ νοτίως τοῦ Δουνάβεως), σ. 651 - 655.

Γλωσσικὴ μελέτη περὶ τῆς λέξεως «μάνδρα», τοῦ τοπωνυμίου «Σενούνα» (ἐκ τοῦ λατιν. sel) καὶ λ. simbra (σεμπριάς, συνεταιρισμοῦ διὰ ποιμενικὰς ἢ ἀγροτικὰς ἐργασίας). Οἱ τρεῖς οὗτοι ὄροι ἀναφέρονται εις τὸν κατὰ παράδοσιν βίον τῶν βορείως καὶ νοτίως τοῦ Δουνάβεως ποιμενικῶν πληθυσμῶν.

Τομὸς IV, 1966, No 1 - 4.

N. AL. MIRONESCU, Contributions à la connaissance du Sud - Est Européen, apportées par l' ethnographie et le folklore Roumains. Session d' Ethnographie et de Folklore, Bucarest, 5 - 8 octobre 1965) (Συμβολαὶ εις τὴν γνῶσιν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης προσφερόμεναι ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς ἐθνογραφίας καὶ λαογραφίας. Συνεδρία τῆς ἐθνογραφίας καὶ λαογραφίας, Βουκουρέστιον, 5 - 8 Ὀκτωβρίου 1965), σ. 247 - 249.

Ἀναφέρονται ἐν περιλήψει αἱ ἀνακρινώσεις : α) τοῦ P. H. Stahl διὰ τὰ κατὰ παράδοσιν ἐνυπάρχοντα βαλκανικὰ στοιχεῖα εις τὰς μονωρόφους ἐν Ρουμανίᾳ οἰκίας· β) τοῦ R. - O. Maier διὰ τὰ ἀρχαῖα συστήματα τοῦ διὰ θάβδου ἄλωνισμοῦ· γ) τοῦ A. Fochi διὰ μερικὰ προβλήματα συγκριτικῆς ἐρεῦνης τῆς δημώδους ἐπικῆς ποιήσεως ἐν τῇ Νοτιοανατολικῇ Εὐρώπῃ. δ) τοῦ M.O. Birlea διὰ τὴν παραλογὴν τῆς «Υδρας»· ε)

του Ι. Μουζlea διά τās συμβολάς εις τήν μελέτην του ἔσματος τῆς «Miorita». Ἐπίσης γίνεται λόγος διά τās μουσικολογικὰς καὶ χορογραφικὰς ἀνακωνώσεις του Μ. Ν. Rădulescu, του Ν. Ursu, του G. Ciobanu καὶ του C. Eretesu.

ADRIAN FOCHT, Die rumänische Volksballade «Uncheseii» und ihre südosteuropäischen Parallelen. (Das Thema der Rückkehr des Gatten zur Hochzeit seiner Frau). (Ἡ ρουμανικὴ δημόδης παραλογὴ «Uncheseii» καὶ τὰ νοτιοευρωπαϊκὰ της παράλληλα. Τὸ θέμα τῆς ἐπιστροφῆς του συζύγου κατὰ τὸν γάμον τῆς γυναίκος του), σ. 533 - 574 + 1 χάρτ.

Ἐξετάζεται τὸ τραγοῦδι «τῆς ἐπιστροφῆς του ξενιτεμένου» ἐν Ρουμανία, Βουλγαρία, Γιουγκοσλαβία, Ἀλβανία, Τουρκία καὶ Ἑλλάδι.

EUGEN STĂNESCU, Le second congrès International d'études crétoises. (Τὸ δεύτερον διεθνὲς Κρητολογικὸν συνέδριον), σ. 617 - 619.

Γενικαὶ πληροφορίες περὶ τῶν ἐργασιῶν του ἐν λόγῳ Συνεδρίου.

Δ. Β. Οἰ.

Schweizerisches Archiv für Volkskunde. Band 61 (1965).

INA-MARIA GREVERUS, Heimweh und Tradition, σ. 1 - 31. (Νοσταλγία καὶ παράδοσις).

Ἡ λέξις Heimweh (= νοσταλγία) ἀρχικῶς διαλεκτικὴ ἐν Αὐστρία, ἐπολιτογραφηθῆσα εἰτα ἐν Γερμανία. Τὸ θέμα ἐρευνᾶται ὑπὸ τῆς συγγρ. ἀπὸ γερμανικῆς καὶ αὐστριακῆς ἀπόψεως. Ἐπιχειρεῖται ἐιδικώτερον ὁ προσδιορισμὸς τῆς σημερινῆς ἐν γένει σημασίας αὐτοῦ, ἥτοι τῆς ἱατρικῆς, ψυχολογικῆς κ.ἄ.

MILKO MATIČEVOV, Peto Abano, Racconto resiano del tipo ATh 756B, σ. 32 - 59.

RICHARD WEISS, Grundzüge einer protestantischen Volkskultur, σ. 75 - 91.

Στοιχεῖα λαϊκῆς λατρείας τῶν Διαμαρτυρομένων ἐξεταζόμενα ἀπὸ λαογραφικῆς ἀπόψεως.

Band 62 (1966).

HANS TRUMPY, Similia similibus, σ. 1 - 6.

Ἐξετάζεται διὰ βραχυτάτων ἢ «ἀρχῆ» «similia similibus curantur» εἰς τήν λαϊκὴν ἱατρικὴν καὶ τὰς δεισιδαιμονίας, ἥτις, κατὰ τὸν συγγρ., ἔχει ἀρχικῶς ἀποτρεπτικὴν καὶ οὐχὶ θεραπευτικὴν δύναμιν. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὁμοίων πρὸς θεραπείαν τῶν ὁμοίων ἐξηγεῖται ἐκ του γεγονότος ὅτι προφύλαξις καὶ θεραπεία συγγέται ὑπὸ του λαοῦ.

WALTER HEIM, Die «Spende» in der Urschweiz, σ. 29 - 48.

Ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἄλλοτε ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλβετίᾳ εὐρέως διαδεδομένον ἔθιμον του ἐξ ἀφορμῆς ἐνός θανάτου ἀφιερώματος διὰ τοὺς πτωχοὺς ἢ τὴν ἐκκλησίαν ἄγρου κ.ἄ. ὑπὸ τῶν οἰκείων του θανάτου. Του ἔθιμου κατάλοιπά τινα ἀπαντοῦν καὶ σήμερον.

MILKO MATIČEVOV, Un nuovo anello nelle trazioni sulla corsa per il confine, σ. 62-76.

Ὁ συγγρ. πραγματεύεται τὰς παραδόσεις μὲ τὸ θέμα «ὁ δρόμος πρὸς τὰ σύνορα», αἵτινες εὐρηγται καὶ εἰς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ὡς ὁ Σαλλούστιος κ.ἄ.

ROLF WILH. BREDNICH, Erich Seemann (1888 - 1966) in memoriam, σ. 77 - 81.

Γίνεται λόγος περὶ του βίου καὶ του ἐν γένει ἔργου του μεγάλου Γερμανοῦ λαογράφου

Erich Seemann, ὅστις γνωρίζων τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν ἠσχολεῖτο πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ μὲ ἑλληνικά θέματα εἰς βιβλιοκρισίας του ἢ ἄλλας μελέτας.

Σ. Δ. Η.

Rheinisches Jahrbuch für Volkskunde, Jahrgang 10. (1959).

ERICH SEEMANN, Die Gestalt des kriegerischen Mädchens in den europäischen Volksballaden, σελ. 192 - 212. Προτάσσεται ἱστορικὴ εἰσαγωγή, εἰς ἣν προσάγονται ἀποδείξεις ἐκ τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τῶν κατόπιν χρόνων περὶ γυναικῶν λαμβανουσῶν μέρος εἰς πολεμικὰς συγκρούσεις ὡς ἀρχηγοὶ ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν. Ἐν συνεχείᾳ γίνεται λόγος περὶ τῶν τοιούτων πολεμικῶν γυναικῶν, ὡς αὐταὶ ἐμφανίζονται εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς παραλογάς, μεθ' ὧν καὶ ἑλληνικαί, ὡς καὶ σχετικὰ κλέφτικα ἄσματα.

Jahrgang 12. (1961).

LEOPOLD SCHMIDT, Die goldene Henne mit den sieben Küchen. Das Motiv des Theodelinden - Schatzes in der Volkserzählung, σ. 23 - 46.

Ἐξ ἀφορμῆς χρυσοῦ τεμαχίου, τοῦ καλουμένου θησαυροῦ τῆς βασιλίσσης τῶν Λαγγοβάρδων Θεοδουλίνδης εἰς Monza τῆς Ἰταλίας, ὅπερ εὗρεθὲν ἐντὸς τῆς σαρκοφάγου τῆς χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ ὄρνις μετὰ τῶν ἑπτὰ νεοσσῶν», ὁ συγγρ. προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος τούτου, ὅπερ εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν λαϊκὴν πίστιν καὶ διήγησιν. Συζητεῖται ἰδίᾳ τοῦτο εἰς τὰ παραμύθια, μεθ' ὧν καὶ ἑλληνικά, τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ἄλλας διηγήσεις μετ' ἐξέτασιν τῶν μέχρι τοῦδε ἐξενεχθεισῶν ὑπ' ἄλλων σχετικῶν γνωμῶν. Ἡ «χρυσὴ ὄρνις μετὰ τῶν ἑπτὰ νεοσσῶν» τοῦ μνημονευθέντος θησαυροῦ εἶναι κατὰ τὸν συγγραφέα παράστασις τῆς Πλειάδος, συμβολίζουσα δύσμιμν καὶ κυριαρχίαν.

ERICH SEEMANN, Die Gottscheer «Kate» - Ballade. Ein Beitrag zu den Liedern von der «Meererin», σ. 63 - 79. Πρόκειται περὶ ἐξετάσεως ἄσματος, τοῦ ὁποίου τὸ κύριον περιεχόμενον εἶναι ἡ προτίμησις ὑπὸ νεάνιδος τῆς ἐπανάδου ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐναντι τοῦ μνηστῆρος τῆς. Ὁ βασικὸς πυρὴν αὐτοῦ εἶναι γνωστὸς ἤδη ἀπὸ τῆς Ἀρχαιότητος, ἀπαντῶν εἰς διήγησιν παρ' Ἡροδότῳ (III, 19).

RUDOLF KRISS und Hubert KRISS - HEINRICH, Beiträge zum religiösen Volksleben auf der Insel Cypern mit besonderer Berücksichtigung des Wallfahrtswesens, σ. 135 - 210.

Περιγράφονται 50 κήρινα καὶ 44 ἀργυρᾶ κυπριακὰ ἀναθήματα, κομισθέντα ὑπὸ τῶν συγγρ. εἰς τὸ ἐν Βαυαρίᾳ Ἐθνικὸν Μουσεῖον, τὰ προσκυνήματα (ναοὶ) τῆς νήσου, εἰς τὰ ὅποια ταῦτα ἀφιερῶνται, οἱ αὐτόθι λαμβάνουσαι χώραν πανηγύρεις ὡς καὶ τὰ συνημμένα πρὸς αὐτὰς γενικώτερον ἦθη καὶ ἔθιμα.

Jahrgang 13. u. 14. (1963).

WILLY KROGMANN, Die Wurzeln des Weihnachtsbaumes, σ. 60 - 80.

Ὁ συγγρ. συζητῶν περὶ τῆς ἱστορικῆς ἀρχῆς τοῦ ἐθίμου τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων ἀναφέρει τὰς σχετικὰς γνώμας ἄλλων ἐρευνῶν, συμφωνῶν ἐν πολλοῖς πρὸς ἐκείνας τοῦ Otto Lauffer, ἐκφέρει δὲ καὶ ἰδίᾳ ἀπόψεις.

KARL MEISEN, St. Michael in der volkstümlichen Verehrung des Abendlandes, σ. 195 - 255.

Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ εἰς τὴν λαϊκὴν λατρείαν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Jahrgang 15. u. 16. (1965).

LEANDER RETZOLDT, Besessenheit in Sage und Volksglauben, σ. 76-94.

Ὁ δαιμονισμὸς εἰς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν λαϊκὴν πίστιν. Ἐξετάζεται ὁ τρόπος, δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ διάβολος εἰς τὸν δαιμονιζόμενον, οἷον δι' ὠρισμένων τροφῶν κ.ἄ., αἱ μορφαὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας οὗτος ἐμφανιζόμενος βλάπτει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς καὶ οἱ τρόποι ἐκδιώξεως αὐτοῦ κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν.

ANTON DÖRRER, Erinnungen an St. Barbara, σ. 95 - 116. Ὁ συγγρ. ἐξετάζει γενικῶς τὴν λατρείαν, τῆς ὁποίας τυγχάνει εἰς τὰς χώρας τῆς Δυτ. Εὐρώπης ἢ Ἑλλάδος ἢ Ἁγία Βαρβάρα τὸν χρόνον, τὴν ὁδὸν ὡς καὶ τοὺς λόγους διαδόσεως αὐτῆς καὶ τοῦ συναξαρίου τῆς Ἁγίας κ.ἄ. Λατρεία καὶ συναξαρική διήγησις ἐκκινήσασαι ἐκ τῆς Ἀσίας διεδόθησαν διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Δύσιν, ἔνθα ἡ μάρτυς κατέστη προστάτις πολλῶν τάξεων ἀτόμων, οἷον τῶν μεταλλωρύχων, βοηθὸς κατὰ τοῦ πυρετοῦ, τῆς πανώλους καὶ παντὸς ἔχοντος ἀνάγκην. Ἐκ τούτου ἄσματα, ποιήματα καὶ ἄλλα λαϊκὰ δημιουργήματα ἐποιήθησαν πρὸς τιμὴν τῆς, τῆς λατρείας τῆς καταστάσεως ἐξαιρετικῆς παρὰ τῷ λαῷ.

WOLFGANG BRÜCKNER, Ross und Reiter im Leichenzeremoniell. Deutungsversuch eines historischen Rechtsbrauches, σ. 144 - 209. Ἴππος καὶ ἵππεὺς εἰς τὴν τελετὴν τῆς κηδείας. Ἐρευνα τῆς σημασίας ἐνὸς ἱστορικοῦ ἐθίμου δικαίου.

SANDOR BALINT, Religiöse Volksbräuche in Ungarn, σ. 239 - 255.

Μελέτη ἀφορωσα εἰς τὴν καθολικὴν λειτουργίαν ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἣτις ἔχει καὶ ἐνταῦθα διαδραματίζει λαϊκὸν, παραδοσιακὸν καὶ κοινωνικὸν ρόλον, καὶ τὴν σχετικὴν λαϊκὴν παράδοσιν. Ἐξετάζονται κατ' ἐκλογὴν εἰδικώτερα θέματα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σχέσεως καὶ τῆς ἀλληλεπιδράσεως αὐτῶν.

Σ. Δ. Η.

Studia Fennica. Revue de linguistique et d'ethnologie Finnoises, tome Xe, Helsinki MCMLXIII.

Tome X₂.

EINO NIEMINEN, Finnisch Kantele und die damit verbundenen Namen baltischer Musikinstrumente. (Ἡ Φιλλανδικὴ καντέλε (εἶδος κιθάρας) καὶ τὰ μετ' αὐτῆς συνδεόμενα ὀνόματα βαλτικῶν μουσικῶν ὀργάνων), σ. 3 - 43.

Μουσικολογικὴ γλωσσικὴ μελέτη.

Tome XI₁.

MARTTI HAAVIO, A la mémoire de Kaarle Krohn lors dn 100e anniversaire de sa naissance (Εἰς μνήμην τοῦ Karle Krohn ἐπὶ τῇ 100^ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ), σ. 3 - 13. Βλ. ἔτι καὶ εἰς τόμ. XI₂, σ. 3 - 72. XI₄, σελ. 3 - 22, XI₅, σελ. 3 - 18. XI₆, σελ. 3 - 33.

Δ. Β. Οἰ.